

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci žalobce **SLOT Group, a.s.**, se sídlem Karlovy Vary, Jáchymovská 142, zastoupeného Mgr. Alešem Smetankou, advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, odboru právního a Krajského živnostenského úřadu, se sídlem Zlín, třída Tomáše Bati 21, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2013, č. j. KUZL/28094/2012, sp. zn. KUSP/28094/2012/PŽÚ/Du,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru právního a Krajského živnostenského úřadu, ze dne 18. 12. 2013, č. j. KUZL/28094/2012, sp. zn. KUSP/28094/2012/PŽÚ/Du, **je n i c o t n é .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Aleše Smetanky, advokáta se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 18. 2. 2014 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2013, č. j. KUZL/28094/2012, sp. zn. KUSP/28094/2012/PŽÚ/Du (dále jen „napadené rozhodnutí“), a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[2] Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce (proti) a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice (dále také „správce poplatku“) ze dne 26. 3. 2012, č. j. EKO/12326/2010/SVI (dále jen „platební výměr“), kterým byl společnosti APEX On-line a.s., IČ: 26106451, právnímu předchůdci žalobce, Městským úřadem Otrokovice, vyměřen místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ČR.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného a platební výměr za nepřezkoumatelné, nezákonné a protiústavní. Žalovaný, jakož i správce poplatku, předmětnou věc nesprávně posoudili po právní stránce, když v rozporu se zákonem č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o místních poplatcích“) a zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o loteriích“), nesprávně posoudili předmět zpoplatnění místními poplatky, resp. otázku, co má být v případě provozování *centrálního loterijního systému s interaktivními videoloterijními terminály* (dále též jen „CLS“) považováno za *technické herní zařízení povolené Ministerstvem podle jiného právního předpisu* ve smyslu § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích (a tudíž předmětem místního poplatku), a namísto CLS jako celku zpoplatnili místním poplatkem jednotlivé koncové (interaktivní videoloterijní) terminály, byť jsou tyto koncové terminály pouhými neoddělitelnými součástmi CLS, coby jednoho funkčně nedělitelného technického herního zařízení, jehož prostřednictvím jsou provozovány loterie a jiné podobné hry povolené Ministerstvem dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Navíc správní orgány nesprávně vyhodnotily předpoklady vzniku poplatkové povinnosti, když za takovýto předpoklad nepovažovaly uvedení jiného technického herního zařízení do provozu. Žalovaný, jakož i správce poplatku, navíc při svém výkladu předmětu zpoplatnění místními poplatky nezohlednili, v rozporu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu ČR a Nejvyššího správního soudu týkající se problematiky existence více výkladů veřejnoprávní normy, obecné právní zásady *in dubio pro libertate*, resp. *in dubio pro mitius*. Tuto svou argumentaci pak v žalobě dále rozvádí.

[4] Žalovaný, dle žalobce, navíc zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, čímž porušil ústavně a mezinárodněprávně garantované právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tuto svou argumentaci pak v žalobě dále rozvádí.

[5] Napadené rozhodnutí, resp. platební výměr, trpí pak dalšími vadami způsobujícími nezákonnost těchto správních rozhodnutí, a to zejména stran nesprávné aplikace zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“) z hlediska splatnosti místního poplatku zakotvené ve vyhlášce města Otrokovice č. 9/2007, ve znění pozdějších vyhlášek, na základě které byl vydán platební výměr a následně napadené rozhodnutí, jelikož tato splatnost je v rozporu s daňovým řádem. Tuto svou argumentaci pak v žalobě dále rozvádí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a doplňující vyjádření žalobce

[6] Žalovaný ve vyjádření doručeném zdejšímu soudu dne 26. 3. 2014 odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se s jednotlivými žalobcem uplatněnými žalobními body vypořádal a konstatuje, že při posouzení předmětu zpoplatnění jiných technických herních zařízení místním poplatkem vycházel ze zákona a ze závěrů Ústavního soudu. Žalovaný se neztotožnil ani s procesními námitkami stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a uvádí, že označení „rozhodnutí“ namísto „platební výměr“ nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, stejně tak, že je patrné, jaká je výše vyměřeného poplatku a jaká je stanovená výše nedoplatku. Navrhuje tedy zamítnutí žaloby.

[7] Žalobce ve svém doplnění žaloby, doručené soudu dne 4. 5. 2015, odkazuje na svou právní argumentaci obsaženou v žalobě, na které setrvává a dodává, že podle něj je rozhodnutí také nicotné, jelikož adresátem poplatkové povinnosti ukládané napadeným rozhodnutím ve spojitosti s platebním výměrem nemohla být zaniklá společnost APEX On-line a.s., jak mj. vyplývá z rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2014, sp. zn. 31Af 12/2013. Stran problematiky vyměření (a doměření) místního poplatku odkazuje žalobce na řadu rozhodnutí zdejšího soudu, podle kterých by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[8] Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**. V souladu s ustanovením § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání soud vyslovil nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Nicotnost napadeného rozhodnutí

[9] Nejprve se soud zabýval námitkou nicotnosti. Dospěl k závěru, že **žalobou napadené rozhodnutí je nicotné**. K dalším námitkám se soud vyjádřil již pouze *obiter dictum*.

[10] Aby se soud mohl zabývat námitkou nicotnosti, bylo nutné nejdříve vymezit nicotnost a její podstatu, neboť soudní řád správní výslovně pojem nicotnost rozhodnutí používá, ale nepodává jeho legální definici a charakteristiku. Nicotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, právní nullum, neexistence) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhoditelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí je rozhodnutím nicotným. Nicotné

rozhodnutí však není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejně-mocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě „běžných“ vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím. Hledí se na něj, jako by vůbec neexistovalo, protože tedy jde o nezhojitelné právní nic. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času.

[11] Rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice ze dne 26. 3. 2012, č. j. EKO/12326/2010/SVI, bylo vydáno vůči společnosti APEX On-line a.s., IČ: 26106451, se sídlem Strašnická 3165/1b, Praha 10 – Záběhlice.

[12] Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 18. 12. 2013, č. j. KUZL/28094/2012, sp. zn. KUSP/28094/2012/PŽÚ/Du (tedy napadené rozhodnutí), bylo vydáno taktéž vůči společnosti APEX On-line a.s., IČ: 26106451, se sídlem Strašnická 3165/1b, Praha 10 – Záběhlice, jelikož ve výroku napadeného rozhodnutí nebyl změněn adresát platebního výměru na právního nástupce výše uvedené společnosti, kterým je žalobce (tedy společnost SLOT Group, a.s.). Obchodní korporace APEX On-line a.s., IČ: 26106451, totiž zanikla již dne 31. 10. 2012, kdy byla vymazána z obchodního rejstříku. Druhostupňové (napadené) rozhodnutí správního orgánu ovšem bylo vydáno až dne 18. 12. 2013 vůči již neexistujícímu subjektu.

[13] Správní řízení sice bylo zahájeno se správným subjektem a rovněž platební výměr byl vydán správně vůči obchodní korporaci APEX On-line a.s., IČ: 26106451, ale žalovaný následně procesně pochybil, když v řízení nepokračoval se správným subjektem – žalobcem (společností **SLOT Group, a.s.**), kdy měl nejpozději ve výroku napadeného rozhodnutí změnit platební výměr (rozhodnutí správce daně) tak, že adresátem poplatkové povinnosti je žalobce. Soud se tedy zabýval otázkou, zda vada, kdy je řízení vedeno již s neexistujícím subjektem a daňová (poplatková) povinnost je ukládána neexistující osobě, způsobuje nicotnost či „pouhou“ nezákonnost daného rozhodnutí.

[14] Touto otázkou se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-80, podle kterého: „Podle ustálené judikatury správních soudů a teorie správního práva, je jedním z důvodů nicotnosti skutečnost, že rozhodnutí ukládá povinnost někomu, kdo nemá právní subjektivitu, kdo není způsobilým adresátem práv a povinností (srov. rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 4. 1993, č. j. 6 A 14/93 - 26, podle kterého skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu uložilo povinnost někomu, kdo není osobou v právním slova smyslu a není způsobilý mít práva a povinnosti, má za následek nulitu správního aktu; dále rozsudek ze dne 29. 10. 1993, sp. zn. 6 A 25/92, kde nicotným bylo shledáno rozhodnutí ukládající povinnost obchodnímu jménu stejně jako v rozsudcích ze dne 16. 12. 1996, č. j. 7 A 111/94 - 31; ze dne 21. 2. 1997, č. j. 7 A 170/94 - 28; ze dne 21. 3. 1997, sp. zn. 7 A 155/94; a ze dne 19. 12. 1997, č. j. 6 A 26/95 - 29). Nelze proto uložit povinnost někomu, kdo k tomu není způsobilý, není osobou v právním smyslu, někomu, kdo neexistuje. Z hlediska právní úpravy obsažené v § 77 odst. 2 správního řádu, který je do určité

míry odrazem tradičních důvodů nicotnosti lze tuto vadu podřadit pod jiné vady, pro něž rozhodnutí nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Uložení povinnosti non-subjektu, neboli absolutní omyl v osobě adresáta je tedy již tradičním důvodem nicotnosti. Představuje zásadní pochybení, pro které je nutno na taková rozhodnutí nahlížet jako na rozhodnutí nicotná.“

[15] Jak již soud uvedl výše, v nyní souzené věci byla daňová povinnost ukládána již neexistujícímu subjektu. Takové rozhodnutí tedy soud označil za nicotné podle ustanovení § 76 odst. 2 soudního řádu správního, podle kterého zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.

Obiter dictum

[16] Pouze *obiter dictum* soud konstatuje, že hodnocení otázek vznesených žalobcem v rámci podané žaloby je v obecné rovině součástí již konstantní judikatury správních soudů (srov. např. rozhodnutí Krajského soudu v Brně ve věcech sp. zn. 29Af 33/2011, event. sp. zn. 29Af 60/2011 či ev. sp. zn. 31Af 113/2011 nebo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Afs 37/2013 a další). Soud by proto při hodnocení námitek žalobce vycházel mimo jiné ze závěrů zaujatých i ostatními senáty zdejšího soudu, ve kterých zejména odkazuje na rozsudky v řízeních totožných účastníků řízení vedených pod sp. zn. 29Af 53/2013, sp. zn. 29Af 59/2013 nebo sp. zn. 29Af 61/2013 a Nejvyšším správním soudem, a to s ohledem na zásadu jednoty rozhodování a předvídatelnosti soudního rozhodnutí.

[17] Při zohlednění výše uvedeného soud nad rámec svého rozhodnutí konstatuje, že neoznačení „platebního výměru“ jako platebního výměru, ale jako „rozhodnutí“, jak učinil správce poplatku, by neshledal nezákonným (kdyby nebylo rozhodnutí nicotné), jelikož sice správce poplatku po formální stránce označil akt, jímž je vyměřen místní poplatek jako „rozhodnutí“, avšak z celého textu je jednoznačně a bez dalších pochybností zřejmé, že se jím vyměřuje místní poplatek. Platební výměr lze z hlediska teorie považovat za jednu z forem rozhodnutí, a byť uvedený akt správce poplatku byl po formální stránce označen jako „rozhodnutí“, i když se fakticky jednalo o platební výměr, nezpůsobovalo by to podle právního názoru soudu důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

[18] Důvodnou by musel ovšem shledat námitku (kdyby rozhodnutí nebylo nicotné), že správce místního poplatku doměřil nedoplatek, ačkoli správně měl místní poplatek vyměřit. Vyměřením daně se totiž rozumí zjištění základu místního poplatku a následně jeho stanovení v celé jeho výši, tak jak uváděl žalobce.

[19] Podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatek platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem. Úprava postupu pro vyměření je potom obsažena v ustanovení § 139 a násl. daňového řádu. Od této právní úpravy je třeba ovšem odlišovat právní úpravu doměřování daně v ustanovení § 141 a násl. daňového řádu. Při

doměření daně dochází k následnému, dodatečnému doměření daně, tj. jakémukoli dalšímu než prvnímu vyměření daně.

[20] S ohledem na výše zmíněná ustanovení zákona o místních poplatcích a daňového řádu je správce poplatku povinen v rozhodnutí vyměřit celý místní poplatek za rozhodné období s tím, že v tomto rozhodnutí vyznačí rozdíl mezi tvrzeným a vyměřeným místním poplatkem, přičemž dále stanoví poplatníkovi náhradní lhůtu splatnosti tohoto rozdílu s ohledem na ustanovení § 139 odst. 3 daňového řádu.

[21] Platebním výměrem vyměřil správce poplatku místní poplatek ve výši 319.342 Kč, jak je patrné z výroku platebního výměru. Nicméně, jak je patrné z odůvodnění platebního výměru, skutečná výše vyměřeného poplatku správně činí 359.342 Kč, od které pak správce poplatku odečetl platbu ve výši 40.000 Kč z toho důvodu, že mj. zohlednil již dříve uhrazené místní poplatky za CLS (dne 27. 1. 2011 uhrazena částka 20.000 Kč; dne 28. 7. 2011 uhrazena částka 20.000 Kč).

[22] Kvůli postupu správce poplatku ovšem k vyměření celé částky poplatku vlastně nikdy nedošlo, neboť byl „vyměřen“ fakticky pouze nedoplatek. Zvolený postup správce poplatku tak učinil platební výměr zmatečným a nezákonným.

[23] K této problematice se vyjádřil také Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 29/2013-34, kde uvedl, že „*úvahy nad předmětem poplatku mají dosah i na případné posouzení, zda je daný platební výměr platebním výměrem zcela novým (řádným), zpoplatňujícím dosud nezpлатněné VLT, či zda se jedná o platební výměr dodatečný, ve smyslu § 46 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků (nyní § 143 daňového řádu), v němž správce daně místní poplatek koriguje ve vztahu k již vyměřeným místním poplatkům. V návaznosti na výše uvedené pojetí dospívá Nejvyšší správní soud k závěru, že dodatečný platební výměr nedostál požadavkům určitosti a srozumitelnosti, pokud alespoň v jeho odůvodnění nebyla specifikována jednotlivá zpoplatňovaná JTHZ; pouhé konstatování, že důvodem doměření je (bližší nespecifikované) sdělení Ministerstva financí o vyšším počtu povolených JTHZ, než stěžovatel správci poplatku deklaroval, je zcela bezobsažné. Proto bylo na místě, aby krajský soud z těchto důvodů rozhodnutí žalovaného (případně i dodatečný platební výměr) zrušil. Pokud tak neučinil, jedná se o pochybení, na které dopadá kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.*“

[24] Výrokem platebního výměru tak nebyla vůbec stanovena žalobci celková poplatková povinnost ve správné výši za předmětné období, čili nebylo skutečně uvedeno a na jisto postaveno, kolik předmětný poplatek za příslušné poplatkové období vlastně činí, tedy jak velkou má žalobce poplatkovou povinnost – správce poplatku se tedy dopustil této závažné vady, kterou způsobil nepřezkoumatelnost platebního výměru. Nic na tomto závěru nezmění ani fakt, že v odůvodnění platebního výměru je celková poplatková povinnost uvedena správně (po provedení matematické operace součtu), jelikož z hlediska posouzení zákonnosti je pro soud klíčový samotný výrok platebního výměru.

V. Shrnutí a náklady řízení

[25] Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nicotné, neboť daňová (poplatková) povinnost byla ukládána již neexistujícímu subjektu. Takové rozhodnutí tedy soud označil za nicotné podle ustanovení § 76 odst. 2 soudního řádu správního, podle kterého zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí. Žalovaný v následném řízení také zohlední právní závěry soudu uvedené *obiter dictum* v bodech [21] až [24] tohoto rozsudku.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl úspěšný žalobce zastoupen advokátem, tak mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání (§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu) a to za 3 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení, žaloba a doplnění žaloby) a 3x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu, celkově ve výši vyčíslené na částku 10.200 Kč bez DPH, tj. 12.342 Kč s DPH, a dále pak zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Vše tedy celkem vyčísleno na částku 15.342 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. prosince 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu